

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Petrem Smejkaem, advokátem, se sídlem v Českých Budějovicích, Na Sadech 21, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, odbor výkonu státní správy II, se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze dne 31. 5. 2005, č. j. 3 Ca 12/2004 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje, odbor životního prostředí, zemědělství a lesnictví, ze dne 1. 6. 2004, č. j. KUJCK/8378/2004/OZZL/Hk/P-2/04, bylo podle § 65 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správního řádu), tedy v rámci přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, zrušen příkaz Městského úřadu v Kaplici vydaný podle § 87 zákona č. 200/1990, o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), jímž byl žalobce uznán vinným za spáchání přestupku podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) a písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), kterého se měl dopustit tím, že při výkonu své podnikatelské činnosti poškodil pohybem skotu v pastevním areálu plochy, náležející do Přírodní památky P. P. p., významný krajinný prvek P. p. Důvodem ke zrušení příkazu Městského úřadu v Kaplici byla skutečnost, že Česká inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) zahájila správní řízení za účelem uložení sankce podle § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny dříve, než byl vydán

příkaz Městského úřadu v Kaplici, tj. byla dána překážka litispendence, a dále pro nezákonnost tohoto příkazu spočívající v kolizi současné aplikace zákona o přestupcích a zákona o ochraně přírody a krajiny. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje bylo následně potvrzeno i rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 9. 2004, č. j. 510/1206/04-Bab-O 39/04, který se plně ztotožnil se skutkovým i právním posouzením Krajského úřadu Jihočeského kraje.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, ve které zpochybnil tvrzení žalovaného, že řízení vedené ČIŽP bylo zahájeno 5. 2. 2004, tedy dříve, než bylo zahájeno řízení o přestupku Městským úřadem v Kaplici. Podle žalobce byl nesprávně aplikován § 24 odst. 2 správního řádu, neboť toto ustanovení upravující doručování písemností do vlastních rukou se týká jen situace, kdy se adresát písemnosti vyhýbá jejímu doručení, resp. pokud k vyzvednutí písemnosti vůbec nedojde. V případě žalobce však písemnost doručena byla, a to 10. nebo 11. 2. 2004, kdy si ji vyzvedl. Protože žalobce si ve skutečnosti vyzvedl písemnost nejdříve v den, kdy zahájil správní řízení Městský úřad v Kaplici, tak ve smyslu § 80 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny měl pravomoc provést řízení právě a jenom Městský úřad v Kaplici, nikoliv ČIŽP.

Městský soud v Praze dne 31. 5. 2005, č. j. 3 Ca 12/2004 - 35, žalobu zamítl poté, co se ztotožnil s právním názorem žalovaného, že rozhodnutí Městského úřadu v Kaplici bylo vydáno jako nezákonné z těch hledisek, která jsou popsána v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. K žalobcově námitce městský soud uvedl, že správní orgán k tomu, aby posoudil, zda došlo k náhradnímu doručení (zda nastala fikce doručení), musí mít podklad pro závěr, že se adresát v místě doručení zdržoval. Tuto skutečnost žalobce žádným způsobem nepopíral, neboť netvrdil, že v době doručování zásilky pobýval na jiném místě v době dovolené nebo proto, že byl vyslán na delší služební cestu, byl hospitalizován apod. Lhůta tří dnů ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu je lhůtou procesní, na kterou se v plném rozsahu vztahuje § 27 odst. 2 správního řádu, takže pokud žalobce nepřevzal doručovanou písemnost do vlastních rukou dne 2. 2. 2004, byl běžným způsobem o doručení této zásilky vyrozuměn, tak den 5. 2. 2004 (čtvrtek) je dnem doručení této písemnosti, a to i v případě, kdy se adresát o uložení nedozvěděl. Fikce doručení tak nastává i v případě, že adresát si písemnost vyzvedne až v následujících dnech, v tomto případě po dni 5. 2. 2004.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval své námitky uvedené již v žalobě, tj. že podle jeho názoru § 24 odst. 2 správního řádu upravuje doručování písemností do vlastních rukou za situace, kdy se adresát písemnosti vyhýbá jejímu doručení, resp. pokud ke vyzvednutí písemnosti vůbec nedojde. Stěžovatel je toho názoru, že daná právní fikce doručení slouží k tomu, aby bylo možno písemnost považovat za doručenou, i když ve skutečnosti k jejímu doručení nedošlo. V případě stěžovatele však písemnost doručena byla, a to 10. nebo 11. 2. 2004, kdy si ji vyzvedl. Protože stěžovatel si vyzvedl písemnost nejdříve v den, kdy zahájil správní řízení Městský úřad v Kaplici, tak ve smyslu § 80 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny měl pravomoc provést řízení právě a jenom Městský úřad v Kaplici, nikoliv ČIŽP. Stěžovatel dále zdůraznil, že § 24 odst. 2 správního řádu považuje poslední den lhůty pro uložení písemnosti za den doručení písemnosti, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Stěžovatel se však o uložení dozvěděl a písemnost převzal ve lhůtě, kterou mu v poučení o uložení zásilky pošta stanovila. Nerespektovala-li pošta příslušné ustanovení správního řádu nebo dokonce použil-li správní orgán nesprávný způsob doručování písemnosti tím, že při odesílání zásilky neupozornil

doručující subjekt o pouze třídení lhůtě uložení písemnosti, nemůže být stěžovatel stíhán za chyby třetích osob. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný poukázal na to, že stěžovatel nerozlišuje dvě rozdílné doby, a to úložní dobu podle poštovního řádu, která platí pro vyzvedávání zásilek, jež se nepodařilo adresátům doručit, a třídení lhůtu pro vznik fikce doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu. Takové náhradní doručení uložení písemnosti v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu je samozřejmě možné pouze za podmínky, že adresát písemnosti se v místě doručování zdržuje. Stěžovatel v žádné ze svých písemností naplnění této podmínky nerozporoval.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že prvním procesním úkonem, který vůči stěžovateli učinil Městský úřad v Kaplici, bylo vydání příkazu ze dne 9. 2. 2004, č. j. 14/04-ŽP/Ho, který byl stěžovateli doručen do vlastních rukou dne 10. 2. 2004. Ze strany ČIŽP bylo prvním procesním úkonem vůči stěžovateli oznámení o zahájení správního řízení o uložení pokuty podle § 88 odst. 1 písm. a) a i) zákona o ochraně přírody a krajiny ze dne 29. 1. 2004, č. j. 02/OP/696/04Ko68. Toto oznámení bylo stěžovateli doručováno zásilkou určenou do vlastních rukou. Protože stěžovatel nebyl zastižen, byla zásilka uložena v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence dne 2. 2. 2004, o čemž byl stěžovatel běžným způsobem vyrozuměn. Dne 10. 2. 2004 si stěžovatel zásilku vyzvedl.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním hodnocením provedeným krajským soudem, tj. že oznámení ČIŽP se má za doručené dne 5. 2. 2004 (čtvrtek), neboť v tento den nastala tzv. fikce doručení ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu. Podle citovaného ustanovení dojde k náhradnímu doručení (fikce doručení) u písemností zasílaných do vlastních rukou při splnění několika podmínek. Musí být doručováno na místo, kde se adresát písemnosti zdržuje, adresát není v době doručování zastižen, zásilka musí být uložena v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu, adresát musí být o uložení vyrozuměn a musí uběhnout třídenní lhůta, během které si adresát zásilku nevyzvedne. Všechny tyto skutečnosti v případě oznámení ČIŽP u stěžovatele nastaly; stěžovatel jejich existenci ostatně ani nerozporoval. Stěžovatelův názor, že fikce doručení nastává pouze v případě, že stěžovatel si zásilku vůbec nevyzvedne, považuje Nejvyšší správní soud za nesprávný, neboť citované ustanovení správního řádu spojuje vznik dané fikce s marným uplynutím třídenní lhůty, během které nedojde k vyzvednutí zásilky, nikoli s nevyzvednutím si zásilky vůbec. Fikce doručení tak nastává i v případě, že adresát si písemnost vyzvedne až v následujících dnech po uplynutí lhůty podle § 24 odst. 2 správního řádu (zde po 5. 2. 2004).

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani stěžovatelovu dohadu o tom, že pošta nerespektovala příslušné ustanovení správního řádu nebo že správní orgán použil nesprávný způsob doručování písemnosti, když při odesílání zásilky neupozornil doručující subjekt o pouze třídenní lhůtě uložení písemnosti, což mělo mít pro stěžovatele nepříznivé důsledky. Provozovatel poštovních služeb je při poskytování a provozování poštovních služeb vázán zákonem 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákonem o poštovních službách). Způsob, jakým je s poštovními zásilkami zacházeno, je tak upraven samostatně, bez provázanosti na procesní předpisy, tedy i správní řád, v nichž je řešena otázka doručování písemností vydávaných a zasílaných podle těchto předpisů. Provozovatel poštovních služeb proto není ani povinen poučovat adresáty zásilek o režimu doručování odpovídající jednotlivým procesním předpisům. Tuto povinnost má pouze ve vztahu k právům a povinnostem uloženým provozovatelům poštovních služeb zákonem o poštovních službách. Na druhou stranu však ani správní orgán (jakož třeba i soudy) není oprávněn určovat, jak má provozovatel poštovní služby se zásilkou zacházet – zde po jak dlouhou dobu měl zásilku mít uloženou a jak měl stěžovatele poučit – neboť by tak jednal nad rámec zákonem stanovených kompetencí.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšným žalobcům (stěžovatelům) náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu